

UZASADNIENIE

Powódka A. M. wytoczyła powództwo przeciwko pozwanemu Syndykowi Masy Upadłości Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. w upadłości likwidacyjnej powództwo o zapłatę kwoty 149 370,69 złotych wraz z odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska podała, że z pozwanym pozostawała w stosunkach gospodarczych od wielu lat i w ramach tej współpracy sprzedawała pozwanemu „trocinę mokrą”. Na potwierdzenie tych transakcji zostały wystawione faktury vat zgodnie z umową z 14 - dniowym terminem płatności. Pozwany towar odebrał i nie zgłosił żadnych zastrzeżeń ani co do jakości, ani co do ilości. Pomimo tego pozwany nie uścił ceny za zakupiony towar i nie zareagował na wezwania do zapłaty.

W dniu 27 grudnia 2011 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający powództwo w całości.

W prawem określonym terminie strona pozwana złożyła sprzeciw od tego nakazu wnosząc o oddalenie powództwa o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska podał, że w dniu 18 lipca 2011 roku złożył powódce oświadczenie o potrąceniu swojej wierzytelności wynikającej z faktury vat (...) na kwotę 271.092,00 złotych z tytułu używania przez powódkę 29 kontenerów służących do transportu surowców, które pozwana najpierw dzierżawiła a potem nabyła. Pozwany wskazał, że wzywał powódkę do wydania kontenerów, ale powódka nie uczyniła zadość temu żądaniu. W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwany ponownie zgłosił zarzut potrącenia swojej wierzytelności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka początkowo współpracowała ze spółką (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w T., a w późniejszym czasie z firmą (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w T.. W trakcie tej współpracy używała kontenerów do transportu surowców w celu dostarczania surowca ww. spółkom. W 2008 roku powódka otrzymała od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością 34 kontenery do bezpłatnego używania w celu wyłącznie realizacji umowy. Stan tych kontenerów był dobry. Ustalenia w tym zakresie były poczynione z ówczesnym prezesem spółki E. G., strony zawarły w tym przedmiocie stosowne porozumienie.

(dowód: przesłuchanie świadka E. G. k. 199, częściowo zeznania A. K. k. 176, porozumienie z dnia 1 grudnia 2008 roku wraz z aneksem k. 196 - 197, umowa dostawy k. 128 – 131, aneks nr (...) k. 132, aneks nr (...) k. 133);

W dniu 3 grudnia 2009 roku (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w T. wydzierżawiła od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością część przedsiębiorstwa w tym też ruchomości -kontenery, które posiadała powódka w celu realizacji umowy. Umowa dzierżawy trwała do 7 czerwca 2011 roku. Powódka w tym czasie wydała część kontenerów na wezwanie pozwanego. Następnie pozwany kupił przedsiębiorstwo (...) spółkę z o.o. w upadłości likwidacyjnej. Powódka została poinformowana o wydzierżawieniu przedsiębiorstwa, a następnie o jego kupnie. Została także wezwana do wydania 29 kontenerów, które nadal były w jej posiadaniu. Wezwania były kierowane początkowo przez (...) a potem przez Syndyka. Syndyk w ramach swoich czynności ustalił, że powódka ma w swoim posiadaniu jeszcze 29 kontenerów należących do upadłej spółki (...) i wezwał powódkę do ich wydania. Wezwania te okazały się bezskuteczne. W oświadczeniu z dnia 24 listopada 2009 roku powódka przyznała, że jest nadal jest użytkownikiem 29 kontenerów należących do upadłej spółki (...) i zobowiązała się je wydać na żądanie spółki (...) spółki z o.o. Pomimo tego oświadczenia kontenerów nie wydała. Wezwanie do wydania kontenerów było ponawiane wielokrotnie, w tym w dniach 29 kwietnia 2010 roku, 30 czerwca 2011 roku, 25 sierpnia 2011 roku, 21 września 2011 roku.

(dowód: umowa dzierżawy zorganizowanej części przedsiębiorstwa k. 59 – 63, protokół przejęcia nieruchomości k. 64 – 69, umowa sprzedaży k. 70 – 89, wezwanie z dnia 16 listopada 2009 roku k. 90, oświadczenie k. 91, oświadczenie powódki z dnia 24 listopada 2009 roku k. 92, wezwanie z dnia 29 kwietnia 2010 roku k. 93 – 94, wezwanie do wydania i zapłaty k. 95-96, wezwanie do wydania k. 97, wezwanie z 21 września 2011 roku – k. 98, zeznania świadka E. M. k. 146);

Od momentu gdy kontenery spółki (...) pozostawały w gestii pozwanego (umowa dzierżawy) strony nie poczyniły żadnych ustaleń, że powódka może nadal z nich korzystać nieodpłatnie. Takie uzgodnienia były czynione tylko pomiędzy E. G. a powódką. Następnie pozwana spółka (...) jak również Syndyk podejmowali próby odzyskania tych kontenerów. Strony nie mogły dojść do porozumienia. Pozwana zawiadomiła organy ścigania o dokonaniu przez powódkę przewłaszczenia kontenerów. Następnie pełnomocnik pozwanej K. K. doprowadził do zażegnania sporu co do kontenerów i zawarł z powódką porozumienie co do ich wydania. Pozwana zobowiązała się wydać 11 kontenerów, które od dnia 11 października 2011 roku miały być dostępne do odbioru w S.. Pozostałe 5 kontenerów miały być oddane z placu składowego w miejscowości S.. Po tych ustaleniach prokurent pozwanej spółki (...) zamówił usługę transportową w firmie (...) w celu odbioru kontenerów. Kiedy kierowca A. Ś. skontaktował się z A. G. usłyszał, że nie ma zgody na wydanie kontenerów z uwagi na spór stron.

(dowód: protokół k. 100 , pismo k. 101, zeznania świadka K. K. k. 269, częściowo zeznania świadka A. G. k. 271, zeznania świadka A. Ś. k. 236, zeznania świadka A. L. (1) k. 237, częściowo zeznania powódki A. M. k. 272- 271, zeznania prezesa pozwanej spółki (...) k. 274);

W ramach współpracy gospodarczej powódka wystawiła pozwanej za zakupione towary (biomasę) faktury vat nr (...) na kwotę 53 110, 79 złotych, nr (...) na kwotę 61 337,64 złotych, nr (...) na kwotę 49 361, 13 złotych, nr (...) na kwotę 21 042, 84 złotych, nr (...) na kwotę 4253,34 złotych, nr (...) na kwotę 4253,34 złotych. Pozwana nie zapłaciła ceny za dostarczony powyższymi fakturami towar. Powódka skierowała do pozwanej trzy wezwania do zapłaty. Pismem z dnia 18 lipca 2011 roku pozwana złożyła powódce oświadczenie o potrąceniu swojej wierzytelności wobec powódki wynikającej z faktury vat (...) z dnia 4 lipca 2011 roku w kwocie 271 092, 00 złotych a wynikającej z korzystania z 29 kontenerów za okres od 3 grudnia 2009 roku do 30 czerwca 2011 roku (19 miesięcy, 400 zł netto za każdy kontener).

(dowód: faktury vat k. 3 – 11, wezwania do zapłaty k. 13 – 17, oświadczenie o potrąceniu k. 56 – 58);

Ceny wynajmu długoterminowego kontenerów hakowych w większej ilości w okresie od 2009 - 2011 roku kształtowały się na poziomie od 350 złotych do 400 złotych za sztukę za 1 miesiąc. Powódka do realizacji umowy z powódką potrzebowała 29 kontenerów.

(dowód: opinia biegłego sądowego k. 319 – 323, ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego k. 436 – 437, przesłuchanie powódki k. 273);

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne w całości.

Powódka dochodziła w niniejszym procesie roszczenia o zapłatę kwot z faktur wystawionych pozwanej w łącznej kwocie 149 370,69 złotych wraz z odsetkami w związku z zawartymi i wykonanymi umowami sprzedaży biomasy. Treść umów łączących strony należy zakwalifikować jako umowy sprzedaży (art. 535 k.c.).

Poza sporem był zatem fakt łączącego strony węzła obligacyjnego. Żadna ze stron nie kwestionowała faktu, iż towar objęty transakcjami został stronie pozwanej wydany i przyjęty bez zastrzeżeń. Niespornym była też okoliczność braku zapłaty ceny przez pozwanego. Pozwany upatrywał jednak braku obowiązku zapłaty w tym, że jego zobowiązanie wobec powódki wygasło na skutek skutecznie złożonego zarzutu potrącenia. W dniu 18 lipca 2011 roku pozwany złożył powódce oświadczenie o potrąceniu swojej wierzytelności wynikającej z faktury vat (...) w kwocie 271.092,00 złotych z tytułu używania przez powódkę 29 kontenerów służących do transportu surowców, które pozwana najpierw

dzierżawiła a potem nabyła od spółki (...). Pozwany wskazał, że wzywał powódkę do wydania kontenerów, ale powódka nie uczyniła zadość temu żądaniu.

Wobec faktu, iż powódka kwestionowała swój obowiązek zapłaty za używanie kontenerów obowiązkiem Sądu orzekającego było ustalenie, czy istniała po stronie pozwanej wierzytelność wobec powódki i czy została skutecznie potrącona.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nakazuje przyjąć w sposób nie budzący wątpliwości, iż powódka w ramach współpracy ze spółką (...) otrzymała od tej spółki 34 kontenery do bezpłatnego używania wyłącznie w celu realizacji łączącej strony umowy. Stan tych kontenerów był dobry. Ustalenia w tym zakresie były poczynione z ówczesnym prezesem spółki E. G.. Strony zawarły w tym przedmiocie stosowne porozumienie na piśmie. Żadna z tych stron nie miała wątpliwości co do poczynionych ustaleń. Powódka kilka kontenerów z biegiem czasu oddała. Sytuacja ta jednak uległa zmianie w chwili gdy w dniu 3 grudnia 2009 roku (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w T. wydzierżawiła od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością zorganizowaną część przedsiębiorstwa w tym też kontenery, które posiadała powódka w celu realizacji umowy. Umowa dzierżawy trwała do 7 czerwca 2011 roku. W tym czasie to właśnie pozwana jako dzierżawca była uprawniona do wyłącznego korzystania z kontenerów i pobierania z nich pożytków. Okoliczność ta wynikała bezspornie z zapisu § 3 umowy dzierżawy z dnia 3 grudnia 2009 roku. Następnie pozwana nabyła na własność przedsiębiorstwo (...) i nadal była wyłącznym dysponentem ruchomości w postaci kontenerów jako właściciel. Pozwana o zawarciu umowy dzierżawy niezwłocznie powiadomiła powódkę i wezwała ją do wydania kontenerów. Wezwanie takie podjął również Syndyk. Powódka natomiast unikała wydania kontenerów, początkowo twierząc, że wszystkie kontenery nabyła, jednak potem potwierdziła fakt posiadania 29 kontenerów, których nadal nie wydawała ograniczając się do woli ich oddania. Powódka nie poczyniła też żadnych ustaleń ani z Syndykiem, ani też z pozwanym, że wyrażają ono zgodę na dalsze bezpłatne używanie kontenerów. Zdaniem Sądu orzekającego pozwana w sposób jednoznaczny wyraziła swoją wolę zwrotu kontenerów. Potwierdzają to liczne wezwania do wydania jak i zeznania świadka K. K. i E. M.. Ponadto reprezentant pozwanego wyraźnie zeznał, że powódka unikała zwrotu kontenerów i nigdy strona pozwana nie godziła się na bezpłatne korzystanie z tych ruchomości. Świadek L. A. zeznał także, że nawet zostało złożone doniesienie do Prokuratury, albowiem powódka uporczywie nie wydawała kontenerów i pozwany musiał sam wynajmować kontenery, bo brakowało mu ich do wykonywania umów. W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, że po stronie pozwanej nigdy nie było woli oddania powódce kontenerów do bezpłatnego używania i nigdy nie były poczynione żadne ustalenia w tym przedmiocie, które uprawniałyby powódkę do bezpłatnego korzystania w ruchomości pozwanego.

Spór pomiędzy stronami sprowadzał się również ilości kontenerów pozwanego jakimi dysponowała powódka. Ostatecznie powódka wskazała, że była w posiadaniu 16 kontenerów, natomiast pozwana twierdziła, że było ich 29. Z materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że w dniu 24 listopada 2009 roku powódka złożyła oświadczenie (k. 92), że jest użytkownikiem 29 kontenerów upadłej spółki (...). Jeżeli zatem powódka w okresie od 24 listopada 2009 roku do dnia 30 czerwca 2011 roku dokonała zwrotu kontenerów na rzecz pozwanej to winna tę okoliczność wykazać. Tymczasem powódka wskazywała jedynie, iż w istocie posiadała 16 kontenerów jednak w żaden sposób nie dokumentowała tej okoliczności. Trudno też takie twierdzenie wywieść z zeznań świadków, bo o ile była mowa w zeznaniach o tym, że część kontenerów została zwrócona, to nie padały w tym zakresie żadne ani konkretne liczby, ani też żadne konkretne daty. W tej sytuacji trudno jednoznacznie powiedzieć, czy fakt zwrotu nie dotyczył okresu gdy powódka posiadała 34 kontenery należące do upadłej spółki (...). Zdaniem Sądu orzekającego powódka nie udźwignęła w tym zakresie ciężaru dowodu o jakim mowa w art. 6 kc. Ponadto nie uszło uwadze Sądu, że powódka w swoich zeznaniach wyraźnie podała, iż do realizacji umowy cały czas potrzebowała 29 kontenerów.

W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, że pozwana była uprawniona do naliczenia należności za korzystanie z 29 kontenerów za okres od 3 grudnia 2009 r –do 30 czerwca 2011 r tj. za 19 miesięcy. Ceny wynajmu długoterminowego kontenerów hakowych w większej ilości w okresie od 2009 - 2011 roku kształtowały się na poziomie od 350 złotych do 400 złotych za sztukę za 1 miesiąc. Wobec faktu, iż brak jest dowodów, które uzasadniałyby przyjęcie, iż stan kontenerów był bardzo dobry Sąd przyjął, iż pozwanej należy się wynagrodzenie za czas bezumownego korzystania z kontenerów wg. stawek minimalnych obowiązujących na rynku wynajmu kontenerów tj. 350 złotych netto czyli łącznie

kwotę 192 850 złotych netto. Wszystko to prowadzi do wniosku, iż pozwana posiadała wierzytelność wobec powódki w kwocie 192 850 złotych z tytułu bezumownego korzystania kontenerów.

Wprawdzie pozwana w toku całego procesu nie sprecyzowała podstawy prawnej swojego żądania, wskazując jedynie, że obciążyła powódkę bezumownym korzystaniem z kontenerów, z których powódka nie miała prawa korzystać od dnia 3 grudnia 2009 roku. Niewątpliwie pozwanej nie służyły roszczenia przewidziane w przepisach art. 222-230 k.c., bowiem nie była ona w okresie od dnia 3 grudnia 2009 roku do dnia 7 czerwca 2011 roku właścicielem kontenerów. Oczywiście to nie znaczy, że pozwana nie może dochodzić żądania wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z kontenerów. Pozwana bowiem miała prawo wyłącznego posiadania i korzystania z tej rzeczy (kontenerów) na podstawie umowy dzierżawy i czerpania pożytków (§ 3 umowy dzierżawy). Pozwana miała także majątkowy interes w dochodzeniu tego roszczenia. To pozwana pomimo, iż była dzierżawcą kontenerów nie mogła z nich korzystać i musiała dzierżawić kontenery jeszcze od innych podmiotów bo brakowało jej kontenerów do prowadzenia działalności (vide zeznania świadka A. L. (2) k. 238). Wobec tego powódka, korzystając z przedmiotu dzierżawionego przez pozwaną bez jakiegokolwiek umowy, pozostawała w bezpodstawnym wzbogaceniu. Zgodnie z art. 405 k.c. z bezpodstawnym wzbogaceniem mamy do czynienia wówczas, gdy dany podmiot uzyskał korzyść bez podstawy prawnej. Nie chodzi tu tylko o brak podstawy prawnej w postaci przepisu prawa stanowionego, ale także o brak czynności prawnej, orzeczenia sądu czy decyzji administracyjnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1998 roku, III CKN 18/98). Trzeba pamiętać, że istnienie bezpodstawnego wzbogacenia nie jest zależne od źródła jego powstania (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 1998 roku, II CKN 58/98). W okresie od 3 grudnia 2009 roku do 30 czerwca 2011 roku powódka nie miała podstawy umownej do używania kontenerów dzierżawionych przez pozwaną. Jej korzyścią była zatem możliwość używania kontenerów i czerpania w związku z tym pożytków polegających na wykonywaniu umów z kontrahentami przy ich wykorzystaniu, bez wynagrodzenia za korzystanie z kontenerów. Wzbogaceniu powódki odpowiadało zubożenie pozwanej. Biorąc pod uwagę, iż pozwana potrzebowała tych kontenerów do prowadzonej działalności, zubożeniem było to, że płacąc czynsz dzierżawny i ponosząc koszty nakładów, pozwany nie mógł korzystać z kontenerów. Ponieważ korzystanie to mogło polegać bądź to na prowadzeniu dostaw przy pomocy tych kontenerów, bądź na uzyskaniu wynagrodzenia z umowy co do odpłatnego oddania kontenerów do używania innemu podmiotowi, to pozwana mogła domagać się zwrotu nieosiągniętego zysku. Zwrot bezpodstawnego wzbogacenia nie mógł nastąpić w naturze. Przepis art. 405 k.c. przewiduje wówczas zwrot wartości korzyści. Pozwana wybrała żądanie zwrotu utraconych dochodów z tytułu wydzierżawienia kontenerów, do którego mogłoby dojść gdyby w okresie od 3 grudnia 2009 roku do 30 czerwca 2011 roku pozwana miała zachowane faktyczne władztwo nad tą rzeczą. Powódka nie podważyła skutecznie, że pozwana mogłaby osiągnąć dochód odpowiadający średnim cenom wynajmu kontenerów obowiązujących na rynku w ówczesnym czasie. Nie budzi zastrzeżeń sięgnięcie w tym zakresie do opinii biegłego sądowego jako do miarodajnego źródła wiedzy na temat możliwego do uzyskania wynagrodzenia pozwanej za niedoszłą dzierżawę w okresie gdy pozwana nie mogła czerpać pożytków z kontenerów (art. 361 § 2 k.c.). O wysokości należnego pozwanej zwrotu wartości korzyści decydują stawki rynkowe. Jak już była mowa, nie ma powodu by kwestionować minimalne stawki obowiązujące na rynku za wynajem kontenerów. Nie uszło uwadze Sądu orzekającego również to, że pozwana uzyskała ofertę na wynajem 6 kontenerów w kwocie po 500 złotych netto za każdy kontener za 1 miesiąc. Co czyni realnym uzyskanie nawet wyższego czynszu niż minimalny.

Reasumując, pozwana posiadała wierzytelność wobec powódki w kwocie 192 850 złotych z tytułu bezumownego korzystania kontenerów i tym samym mogła ją przedstawić do potrącenia.

Przesłanki potrącenia zawarte zostały w art. 498 § 1 k.c. Wynika z niego, że gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub innym przeznaczonym do tego organem państwowym. Dopuszczalność omawianego potrącenia ustawowego uzależniona jest od współlistnienia ustawowo określonych przesłanek. Pierwszą z nich jest wzajemność wierzytelności, która wymaga ustalenia, że potrącający jest równocześnie dłużnikiem oraz wierzycielem swego wierzyciela, przy czym wierzytelności podlegające potrąceniu mogą wynikać zarówno z różnych tytułów, jak i tylko z jednego, z wyłączeniem jednak umowy wzajemnej, gdyż

wówczas - jeżeli w ogóle już wchodziłaby w grę jednorodność świadczeń - potrącenie kolidowałoby z istotą nawiązanego stosunku zobowiązaniowego. Kolejną przesłanką jest jednorodność świadczeń obu wierzytelności, która w myśl art. 498 § 1 k.c. zachodzi, gdy przedmiotem świadczeń są jednocześnie albo pieniądze, albo rzeczy oznaczone tylko co do gatunku i zarazem tej samej jakości. Dalej, aby mogło dojść do potrącenia obie wierzytelności muszą być wymagalne, a ściślej rzecz biorąc wymagalne mają być roszczenia wynikające z tych wierzytelności czyli, że jeden i drugi wierzyciel mogą nawzajem żądać od siebie spełnienia należnych im świadczeń (dopuszcza się odstępstwo od tej zasady w przypadku, gdy dłużnik może spełnić świadczenie przed terminem). I wreszcie końcowym elementem konstrukcji omawianego potrącenia jest zaskarżalność obu potrącanych wierzytelności, jako że ustawa wymaga by nadawały się one do dochodzenia przed sądem lub innym organem państwowym. Jednocześnie oceniając dopuszczalność potrącenia ustawowego należy badać występowanie jego przesłanek w takiej kolejności, w jakiej zostały one wyżej zaprezentowane, co oznacza, że brak przesłanki wskazanej w wyższej kolejności czyni zbędnym i niedopuszczalnym badanie przesłanek wymienionych w dalszej kolejności. W konsekwencji punktem wyjścia musi być zawsze ustalenie wzajemności wierzytelności, a to z kolei wymaga ustalenia, że wierzytelności, które miałyby być wzajemne, w ogóle istnieją.

W omawianym przypadku wykazano powyżej, że pozwana posiadała wierzytelność wobec powódki z tytułu bezumownego korzystania przez powódkę z kontenerów pozwanej w kwocie 192 850 złotych. Jednocześnie powódka posiadała niesporna wierzytelność wobec pozwanej z tytułu ceny za sprzedany pozwanej towar w kwocie 149 370,69 złotych. W świetle powyższego oświadczenie pozwanej złożone powódce w dniu 21 lipca 2011 roku - data doręczenia (k. 56-58) okazało się skuteczne i wywołało skutki prawne doprowadzając do umorzenia całej wierzytelności powódki dochodzonej pozwem.

W tym stanie rzeczy wskazać należy, iż zasadnym okazał się zarzut nieistnienia wierzytelności powódki, które wygasło na skutek potrącenia dokonanego przed procesem. W konsekwencji żądanie powódki objęte przedmiotowym pozwem okazało się bezskuteczne.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w toku postępowania dowody z dokumentów, oceniając je jako rzetelnie i wiarygodnie przedstawiające stanowiska stron i okoliczności sprawy. Należy zwrócić uwagę na fakt, że strony nie kwestionowały żadnego z tych dowodów pod względem ich prawdziwości. W tej sytuacji również Sąd uznał, że dowody z dokumentów stanowią podstawę do czynienia w oparciu o nie ustaleń faktycznych w istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy kwestiach. Ustalony stan faktyczny Sąd oparł także na dowodach z zeznań świadków i przesłuchaniu stron. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków, którzy spójnie zeznawali, iż powódka posiadała kontenery o wydanie, których pozwana wzywała powódkę. Świadkowie zeznawali też, że kilka kontenerów zostało zwróconych, jednak żaden ze świadków nie podał ani konkretnej liczby zwróconych kontenerów ani też czasu, kiedy były zwrócone. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka A. K. w zakresie w jakim zeznał on, że powódka miała ze spółką (...) ustną umowę na bezpłatne używanie kontenerów. Okoliczność ta pozostaje w oczywistej sprzeczności z zeznaniami innych świadków jak również świadka A. L. (2), który jako prokurent wyraźnie zeznał, że pozwany wobec braku zwrotu kontenerów sam teraz musi je wynajmować. Ponadto świadek K. nie wskazał ani terminu zawarcia owej umowy, ani też osoby, która w imieniu pozwanego taką umowę rzekomo zawarła. Sąd nie dał wiary również zeznaniom powódki, że pozwana nigdy nie żądała zapłaty za kontenery, albowiem w aktach sprawy znajdują się dowody z dokumentów potwierdzające podejmowanie przez pozwaną szeregu prób zmierzających do ich zwrotu. Potwierdza to również zawiadomienie organów ścigania o przewłaszczeniu.

Kierując się kryteriami o jakich mowa w art. 233 § 1 kpc Sąd uwzględnił także opinię biegłego sądowego, albowiem jest ona spójna, kompleksowa wydana w oparciu o całokształt dowodów znajdujących się w aktach sprawy zaś wnioski tej opinii są jednoznaczne i stanowcze i zostały uzupełnione ustną uzupełniającą opinią.

Kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu oraz faktem, że powódka przegrała w zakresie całego żądania, Sąd Okręgowy orzekając w oparciu o treść art. 98 kpc ustalił zasadę odpowiedzialności za koszty procesu, pozostawiając ich szczegółowe rozliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt VIII GC 568/15

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)